

UZASADNIENIE

Jak wynika z analizy karty karnej skazanego, akt sprawy i dołączonych odpisów wyroków A. S. został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 22 lipca 2003 roku w sprawie III K 1772/02 za czyn wypełniający dyspozycję art. 280 § 1 k.k. popełniony w dniu 10 października 2002 roku na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono na okres próby wynoszący 4 lata i na karę grzywny w wysokości 60 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 15 złotych. Na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 10 października 2002 roku. Postanowieniem z dnia 14 listopada 2005 roku Sąd Rejonowy w Lublinie zarządził wykonanie kary pozbawienia wolności. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 15 lutego 2006 roku zarządzono skazanemu wykonanie 30 dni zastępczej kary pozbawienia wolności za nieuiszczoną grzywnę. Karę pozbawienia wolności odbywał w okresie od 5 grudnia 2005 roku do dnia 5 grudnia 2007 roku.

2. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 24 października 2003 roku w sprawie o sygn. akt IX K 519/03, za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełniony w dniach 13 lutego 2003 roku oraz 19 lutego 2003 roku, uznając, iż czyny te stanowią ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 60 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych. Na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach od 19 lutego 2003 roku do 24 października 2003 roku.

3. Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 24 września 2004 roku w sprawie III K 118/04 za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 8 grudnia 2003 roku na karę 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

4. Sądu Rejonowego w Krasnymstawie z dnia 26 października 2006 roku w sprawie II K 810/04 za czyn z art. 197 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 26 maja 2004 roku na karę 4 lat pozbawienia wolności.

Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Krasnymstawie z dnia 5 lutego 2007 roku w sprawie o sygn. akt II K 815/06 połączono skazania orzeczone jednostkowymi wyrokami w sprawach III K 118/04 oraz II K 810/04 (pkt 3 i 4) i orzeczono karę łączną w wysokości 5 lat pozbawienia wolności.

5. Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 20 października 2011 roku w sprawie IV K 212/11 za czyn wypełniający dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełniony w dniu 11 lutego 2003 roku na karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności.

W dniu 4 lipca 2013 roku do Sądu Okręgowego w Lublinie wpłynął wniosek skazanego A. S. o wydanie wyroku łącznego. A. S. wniósł o połączenie jednostkowych wyroków o sygn. akt III K 790/05, II K 815/06 oraz II AkA 48/13.

Podczas rozprawy sądowej obrońca skazanego wniósł o połączenie wyroków Sądu Okręgowego w Lublinie sygn. akt IV K 212/11, Sądu Rejonowego w Lublinie sygn. akt III K 1772/02 i Sądu Rejonowego w Lublinie sygn. akt IX K 519/03 i wymierzenie kary łącznej 8 lat pozbawienia wolności, nadto połączenie kar grzywny z wyroków Sądu Rejonowego w Lublinie i wymierzenie grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych po 20 zł każda (k. 58v).

Oskarżyciel publiczny wniósł o wydanie wyroku łącznego na zasadzie pełnej kumulacji (k. 58v).

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek skazanego o wydanie wyroku łącznego, co do zasady zasługuje na uwzględnienie.

Na podstawie art. 569 § 1 k.p.k. wyrok łączny może zostać wydany w stosunku do osoby, która została skazana prawomocnie wyrokami różnych sądów i zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej.

Jak wynika natomiast z treści art. 85 k.k. Sąd orzeka karę łączną, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu.

Zgodnie z treścią art. 85 k.k., Sąd orzeka karę łączną wówczas, gdy sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające połączeniu. Warunkiem wymierzenia kary łącznej jest więc to, aby przestępstwa ustalone różnymi prawomocnymi wyrokami popełnione zostały przez sprawcę, zanim zapadł pierwszy, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, wyrok i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu (Wyrok Sądu Najwyższego z 4.06.2013 r. w sprawie II KK 89/13).

W omawianym układzie procesowym takim pierwszym wyrokiem, tj. granicznym momentem czasowym, pozwalającym na przyjęcie zbiegu realnego przestępstw jest wyrok Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia **22 lipca 2003 roku** w sprawie **III K 1772/02** (pkt 1), którym to A. S. skazany został za czyn popełniony w dniu 10 października 2002 roku. Przed wydaniem powołanego orzeczenia A. S. dopuścił się:

- w dniach: 13 lutego 2003 roku oraz 19 lutego 2003 roku czynów zabronionych z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. stanowiących ciąg przestępstw określony w art. 91 § 1 k.k., za które to czyny Sąd Rejonowy w Lublinie wyrokiem z dnia 24 października 2003 roku wymierzył mu karę pozbawienia wolności w sprawie **IX K 519/03 (pkt 2)**,
- w dniu 11 lutego 2003 roku czynu zabronionego wyczerpującego dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 20 października 2011 roku wymierzył mu karę pozbawienia wolności w sprawie **IV K 212/11 (pkt 5)**.

Analiza dat popełnienia czynów i dat wydania wyroków opisanych powyżej prowadzi do wniosku, że zachodzi realny zbieg przestępstw, co do którego istnieją warunki do orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności.

Wyrokiem **Sądu Rejonowego w Lublinie w sprawie III K 1772/02** A. S. skazany został na karę 2 lat pozbawienia wolności, a wyrokiem **Sądu Rejonowego w Lublinie w sprawie IX K 519/03** na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Natomiast wyrokiem **Sądu Okręgowego w Lublinie w sprawie IV K 212/11** został skazany na karę 8 lat pozbawienia wolności.

Przystępując do wymiaru kary łącznej, obejmującej kary jednostkowe orzeczone wyrokami w sprawach sygn. akt III K 1772/02, IX K 519/03 oraz IV K 212/11 Sąd miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary opisane w art. 53 § 1 i 2 k.k. Należy przy tym zauważyć, iż stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynów nie mogą być okolicznościami rzutującymi na wymiar kary łącznej. Zostały one bowiem zbadane i właściwie ocenione już na etapie orzeczeń jednostkowych i wpłynęły na wysokość poszczególnych kar. Niewątpliwie natomiast sąd wydający wyrok łączny winien kierować się dyrektywą prewencji indywidualnej oraz generalnej. Chodzi tutaj w szczególności o to, aby właściwie ukształtowana kara łączna oddziaływała wychowawczo na sprawcę przestępstwa oraz chroniła społeczeństwo przed niebezpieczeństwem ponownego ataku skierowanego na dobra chronione prawem. Kara ta powinna również kształtować w społeczeństwie świadomość prawną. Jak podkreśla się w orzecznictwie „sąd orzekający nie jest uprawniony do ponownego rozważenia tych samych okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kar w poprzednio osądzonych sprawach” (wyrok SN z 25 października 1983 r., IV KR 213/83, OSNKW 1984, z. 5 – 6, poz. 65), lecz powinien przede wszystkim w procesie kształtowania kary łącznej wyciągnąć odpowiednie wnioski z faktu wielości dokonanych przez sprawcę przestępstw, gdyż wielość przestępstw prowadzi do zmiany wartości prognostycznych co do sprawcy oraz rzutuje na karę z punktu widzenia jej społecznego oddziaływania.

Orzekając karę łączną Sąd uwzględnił te wszystkie okoliczności, a nadto opinię z zakładu karnego, z której wynika, że zachowanie skazanego w warunkach penitencjarnych pozwala na stwierdzenie, iż A. S. angażuje się w proces resocjalizacji, który jednakże na obecnym etapie nie został zakończony i wymaga dalszych oddziaływań penitencjarnych (k. 14-15).

Zdaniem Sądu przy ustalaniu wymiaru kary łącznej zasadne było zastosowanie zasady asperacji. Łączeniu podlegały trzy kary: 2 lat pozbawienia wolności (III K 1772/02), 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (IX K 519/03) oraz kara 8 lat pozbawienia wolności (IV K 212/11). Wymierzona kara łączna 10 lat pozbawienia wolności uwzględnia związek podmiotowy i przedmiotowy pomiędzy przestępstwami. Skazany jest osobą zdemoralizowaną, wielokrotnie karaną. Okazał brak poszanowania norm prawa. Na podkreślenie również zasługuje fakt, iż karę orzeczoną wobec A. S. wyrokiem III K 1772/02 zawieszono na okres próby wynoszący 4 lata, a mimo to okazał on rażące lekceważenie norm prawa i nie zmienił swego stosunku do norm prawnych i popełniał kolejne przestępstwa. W konsekwencji, czego postanowieniem z dnia 14 listopada 2005 roku Sąd Rejonowy w Lublinie zarządził wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem III K 1772/02. Co, do osoby skazanego istnieją poważne wątpliwości jego resocjalizacji, cel orzeczonej, zawieszanej kary pozbawienia wolności nie został osiągnięty.

Na poczet orzeczonej kary łącznej 10 lat pozbawienia wolności Sąd zaliczył A. S. na podstawie art. 63 § 1 k.k. okresy dotychczas odbytych kar z połączonych wyroków (...) i IX K 519/03 tj. dzień 10 października 2002 roku, okresy od 19 lutego 2003 roku do 30 października 2003 roku, od 9 grudnia 2003 roku do 18 kwietnia 2005 roku oraz od 20 marca 2006 roku do 1 marca 2008 roku oraz okres dotychczas odbytej kary w sprawie IV K 212/11 od 30 marca 2012 roku do dnia 16 grudnia 2013 roku

Nie bez znaczenia pozostaje także fakt, że za czyny pozostające w zbiegu, za które A. S. został skazany wyrokami III K 1772/02 oraz IX K 519/03, orzeczono kary, które nie są karami długoterminowymi. Dlatego też w realiach niniejszej sprawy, zważywszy na wielokrotną karalność, zastosowanie zasady absorpcji kar byłoby nienależytym premiowaniem skazanego, prowadząc tym samym do jego bezkarności za te czyny, a w konsekwencji powodując, iż kara nie spełniałaby swoich funkcji represyjnych oraz wychowawczych i to zarówno w aspekcie indywidualnym, jak i społecznym.

Sąd Okręgowy, uznał, iż w realiach przedmiotowej sprawy istnieją również podstawy do połączenia kar grzywny orzeczonych wyrokami III K 1772/02 oraz IX K 519/03. Kary grzywny orzeczone przedmiotowymi wyrokami mogą zostać połączone, gdyż spełnione są warunki z art. 85 k.k. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 22 lipca 2003 roku w sprawie III K 1772/02 A. S. skazany został na karę grzywny w wysokości 60 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 15 złotych. Wyrokiem z dnia 24 października 2003 roku w sprawie IX K 519/03 orzeczono wobec A. S. karę grzywny w wysokości 60 stawek dziennych grzywny po 20 złotych każda stawka.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd połączył kary grzywny orzeczone w sprawach opisanych w punktach 1 i 2 i orzekł jako karę łączną karę **60** (sześćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę **20** (dwadzieścia) złotych.

W ocenie Sądu Okręgowego, dla realizacji dyrektyw w zakresie prewencji indywidualnej, jak i ogólnej, w przypadku A. S. oraz przy wzięciu pod uwagę wysokość orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności najbardziej adekwatnym jest ukształtowanie wymiaru kary łącznej grzywny na zasadzie absorpcji.

Ustalając wysokość kary łącznej grzywny Sąd miał też na względzie fakt, iż oskarżony działał z niskich pobudek tj. z chęci zysku. Wymierzając łączną karę grzywny Sąd określił wysokość stawki dziennej, która zgodnie z art. 86 § 2 k.k. nie może przekraczać najwyższej ustalonej poprzednio.

Sąd uznał, że tak ukształtowane kary łączne będą odebrane jako sprawiedliwe, skutkując jednocześnie utwierdzeniem w społeczeństwie przekonania o konieczności przestrzegania porządku prawnego. Na ten fakt wskazuje również

stopień demoralizacji skazanego, dla którego wejście w konflikt z prawem nie miało jednorazowego, przypadkowego charakteru (informacja z K. k.12-13).

W stosunku do skazanego A. S. Sąd Rejonowy w Krasnymstawie w dniu 5 lutego 2007 roku wydał wyrok łączny w sprawie II K 815/06, którym to wyrokiem połączono kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami III K 118/04 oraz II K 810/04 i orzeczono karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności. Jednocześnie wobec skazanego nie zapadły żadne inne wyroki podlegające łączeniu z wyrokami objętymi opisanym wyżej wyrokiem łącznym, wobec czego brak jest jakichkolwiek podstaw do modyfikacji tego wyroku. Dlatego mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy w Lublinie na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. umorzył postępowanie w zakresie wymienionych wyżej wyroków.

Na mocy § 14 pkt ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. I. K. kwotę 147,60 zł tytułem wynagrodzenia za wykonaną obronę z urzędu.

Uwzględniając trudną sytuację finansową skazanego, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił A. S. od wydatków wynikających z faktu wydania wyroku łącznego, obciążając nimi Skarb Państwa.